

Mani 724 vārdi Ventspilij.

„Skaista mana pilsēta, Ventspils!” nodomāju ikreiz, kad no tālāka vai tuvāka ceļa atgriezos pilsētā. Nereti to saku arī skaļi, gan tiem, kuri Ventspilī nekad nav bijuši, gan arī tiem, kuriem pilsēta liekas pierasta un parasta. Ventspils ir manas mājas. Visa pilsēta kopumā. Visi ceļi uz to un katra iela tajā man ir tik tuvi kā asinsvadi manā organismā. Esmu dzimusi šajā pilsētā, augusi, gājusi skolā, taču vecāku mājas nav saglabājušās. Tāpēc manas dzimtās mājas ir visa pilsēta.

Pilsētas ielas glabā manas atmiņas un izjūtas, un pat bērnības dienu smaržu un garšu, taču sākoties *lielajai dzīvei* no Ventspils aizbraucu. Gandrīz divdesmit gadus centos iedzīvoties citās Latvijas vietās. Neizdevās. Visur meklēju līdzību ar Ventspils pilsētas mājām un ielām. Pat cilvēkos. Un tad radās izdevība atgriezties Ventspilī uz dzīvi. Pat nepieļāvu citu izvēli. Ar prieku atgriezos savā pilsētā un lai arī iesākums bija grūts, sev un citiem nemitīgi apgalvoju, ka mājās pat sienas palīdz. Un palīdzēja. Bet viss labais, kas manī bija snaudis daudzus gadus, modās un lauzās uz āru ar tādu spēku, ka biju laimīga. Es biju mājās un gribēju darīt visu, lai manas mājas ir skaistas un lai mana pilsēta būtu gandarīta ar mani.

Pilsēta, tāpat kā cilvēki ir tik skaista un svinīga, cik skaistu un svinīgu mēs to vēlamies redzēt. Nereti pilsētai pāri laižas mākonis no Čīkstētāju valstības un labvēlīgā augsnē nolīst dažādi lietusi. Lietusi ir tik bagātīgi, ka grūti tikt galā ar negāciju ražu. Taču Čīkstētāju raža izcūkst kā dūmi un viņiem nākas atzīt, ka ir jau labi. Bet pilsēta neapvainojas. Vietas pilsētā pietiek visiem un kārtējos Ventspils svētkos, skatoties daudzo savējo sejās saprotu, ka visi esam kā bērni savas pilsētas acīs. Ventspils savos gados redzējusi un piedzīvojusi daudz un tas viss devis pilsētai rūdījumu. Arī pieredzi. Būtu dīvaini, ja dzīvojot tāda pieredzes bagātā un vēsturiski ēteriskā pilsētā, mēs - ventspilnieki nebūtu ar saviem raksturiem. Jūra dara mūs bagātus un reizēm asus, bet tikai tādēļ, lai pēc vētrām ikviens no mums klusībā vai skaļi atzītos, ka mīl savu pilsētu.

Tā sajūta, kad izjūti pilsētu kā SAVU, nav izstāstāma. To zina tikai tie, kas tāpat kā es smaida Ventspilij, dzied Ventspilij, strādā Ventspilij un vienkārši IR savai pilsētai. Pilsētai, kura savu klātbūtni dāvā pilnībā, pretī neprasot neko, bet esot pateicīga par ikvienu mīlestības apliecinājumu. Daudz pilsētas viesu ik gadu apliecina savu pieķeršanos Ventspilij un es esmu lepna par to, ka manu pilsētu tik ļoti mīl arī citi. Taču vakaros, kad saule kā sarkana bumba iekrīt jūrā, pār ventspilnieku galvām nolaižas pilsētas rokas un noglāsta ikvienu – ežaino un spuraino, kluso un mierīgo un vienkārši savējo.